

Rozhovor – Katarina (jména jsou změněna)

Já: „Ahoj Katarino...nejdřív bych potřebovala, aby ses mi představila a řekla něco o sobě a sestře.“

Katarina: „Jmenuji se Katarina, mám sestru Terezu, která je mladší než já. Studuju vysokou školu, sestra teď studuje angličtinu na jazykové škole. Bydlíme kousek za Prahou, obě bydlíme samostatně s našimi přáteli.“

Já: „Děkuji. Ohledně vaší rodiny, jak k v Tobě a sestře rodiče přistupovali? Měli na vás stejná měřítká ve výchově? Oblékali vás stejně?“

Katarina: „Já nosila modrou a sestra červenou. Když nám mamka koupila stejné věci, tak jsme měly radost.“

Já: „Jak by si popsala svojí sestru? Jsou nějaké vlastnosti, které na ní obdivuješ a chtěla by si je také mít nebo naopak v čem by podle Tebe měla být jiná?“

Katarina: „Tereza je hodně senzitivní, citlivá dává najevo hodně emoce i tak, aby to ostatní viděli. Ale když je v útočný fázi konfliktu tak moc nepřemýšlí a umí být zlá. Ale jinak má hrozně ráda lidi a děti. Prostě miluje lidi. Jejím snem je studovat žurnalistiku...Ségra mi říká, že jsem taková, že nikde neprorazím. Že se za každou cenu se snažím být s lidmi za dobře a nemám ráda konflikty. Občas mi ségra řekne třeba „teď se hádáme, takže ty se budeš hádat“. Já nemám ráda konflikty, není mi to přirozený. Jsem myslím víc empatická, ale taky i náladová.“

Já: „A jaké vlastnosti se Ti na ní líbí?“

Katarina: „Myslím, že je lepší v odhodlání, např. cvičí už rok.“

Já: „A co by si měla vzít od Tebe?“

Katarina: „Myslím, že by se měla snažit nepomlouvat a mít ráda lidi takový, jaký jsou.“

Já: „Jaké to bylo mezi ostatními dětmi? Braly vás dobře? Proč jste se rozhodly jít každá na jinou školu?“

Katarina: „Bylo to proto, že jsem v té době měla lepší známky než ona a tak si všichni mysleli, že jsem chytřejší, i když to podle mě vůbec o chytrosti nebylo. Nechtěla jít se mnou na gympl. Asi se chtěla oddělit a něco si dokázat, i když teďka toho lituje, protože ta škola nebyla úplně ono.“

Já: „A když se sestra rozhodla jít na jinou školu, jaké to pro Tebe bylo?“

Katarina: „Bylo to fajn, protože jsem hrozně chtěla, aby měl někdo rád jenom mě a ne dvojčata. Chtěla jsem mít i někoho, komu můžu říct svoje starosti se ségrou a přitom vědět, že to neovlivní vztah mojí ségry a té kamarádky.“

Já: „Myslíš, že být dvojče je v kolektivu spíš výhoda nebo handicap?“

Katarina: „Handicap to nebyl, hledaly jsme si podobné kamarádky. Děti nás neodsuzovaly za dvojčata, ale spíš za zvyky, protože jsme z takový alternativní rodiny. Třeba jsem měla jedny ponožky na tři dny a myli jsme se jen dvakrát za týden. Ale i tak mi to nikdy nevadilo, cítila jsem se v pohodě s tím, jaká jsem.“

Já: „Stávalo se někdy, že byla jedna z Vás v kolektivu oblíbenější?“

Katarina: „Jo, stávalo ale nevím proč to tak bylo. Třeba ve škole mezi kluky myslím, že měli víc rádi mě, ale třeba v rodině mám pocit, že měli radši ségru.“

Já: „Je nějaké chování, které Ti od sestry ubližuje?“

Katarina: „Když je pokrytecká, sama dělá věci, které odsuzuje. Třeba když se nám líbí stejní kluci a ona mě za to pak odsoudí, přitom to dělá taky.“

Já: „Měly jste někdy tendenci se sestrou srovnávat?“

Katarina: „Ne, asi ani ne.“

Já: „Dokážete si vzájemně přát úspěch a pochválit se?“

Katarina: „Ano, já jí to vždycky přeju, doufám, že i ona mě.“

Já: „Kdyby si byla jedináček, myslíš, že by to nějak změnilo Tvůj pohled sama na sebe?“

Katarina: „Jo, to určitě. Prožily jsem si docela nelehký období u nás v rodině a myslím, že kdybychom neměly jedna druhou tak nevím, jestli bych to třeba zvládla psychicky. Jsem mnohem víc stabilnější s ní.“

Já: „Vím, že se občas neoslovují dvojčata svými jmény, ale jen slovem „dvojčata“. Máš taky takovou zkušenost? Jak se cítíš, když někdo třeba zavolá „dvojčata, poďte sem..“.“

Katarina: „Dvojčata mi nevadilo, to nám říkali hlavně učitelé. Spolužáci nám říkali „dvojčky“ a to mi vadilo hodně, přišlo mi to neosobní.“

Já: „Když si vás lidi občas spletou, je Ti to příjemné nebo nepříjemné?“

Katarina: „Nevadí mi to, přijde mi to vtipný. I přítel měl problém nás na začátku poznat.“

Já: „Vyměňovaly jste se ve škole někdy?“

Katarina: „Ne, neměly jsme důvod, i když nám to všichni říkali, ať to děláme.“

Já: „Hádáte se někdy? Jaké jsou pro to důvody?“

Katarina: „Ségra má větu, která mě vždycky naštvě „Začínáš se chovat jako máma.“ Taky často zařizuju všechny věci a ségra si toho pak neváží. Umí být úsečná, taky občas komentuje moji postavu, protože ví, že má lepší postavu. Ona má často pocit, že se nad ní povyšuju, protože umím trochu líp jazyky. I když mě osobně to tak nepřijde. Proto asi i teď studuje jazykovku. Ale já se snažím to nijak nekomentovat, abych se jí tím nedotkla.“

Já: „Děláte rády věci společně?“

Katarina: „Jo, určitě. Ale třeba dovolenou spolu trávit nemůžeme, je to ale víc kvůli jejímu příteli, kterého moc nemusím.“

Já: „Pamatuješ si ještě dobu, kdy sestra měla kluka a ty ne? Nebo naopak? Jaké to pro Vás bylo?“

Katarina: „Chyběla mi v pokoji, cítila jsem se víc sama. Hodně přespávala u něj. Nezaviděla jsem jí to, ale bylo mi smutno.“

Já: „Jsi ráda, že jsi z dvojčat? Jsou nějaké konkrétní důvody, za co jsi ráda nejvíc?“

Katarina: „Jsem ráda, protože mám jasné s jakým sourozencem mám nejbliž. Všechno jsme spolu prožily, vyrostly, jsme stejně staré. Dokážeme spolu řešit situace. Byly jsme si podporou i v rodině. Na nic nejsem sama. Mám pocit, že je to takový zázrak, že jsme se narodily dvě, nevím jestli bychom to bez sebe zvládly. Myslím, že se i dost motivujeme – když jedna něco zvládne, tak ta druhá ví že to taky dá. Taky si myslím, že tím, že jsme dvě tak nejsme rozmazlený....Mínus, no občas jsme možná až moc soutěživý. Přes den si tak 10x voláme, i když bydlíme asi 40metrů od sebe.“

Já: „Dokázala by ses třeba odstěhovat do jiné země než sestra?“ (doplňující otázka)

Katarina: „No, je pravda, že dost přemýšlím nad zahraničím, ale nejvíc přitom myslím na ní. Myslím, že to půjde, ale že to určitě nebude jednoduchý.“